

[Finansministeren.]

spørgsmålet om, hvorvidt staten bør fortsætte støtten til boligbyggeriet, forsåvidt de første 5 kvartaler angår, er af mere teoretisk interesse, idet der allerede med hjemmel i gældende love er givet tilsagn for denne periode. Iøvrigt mener jeg ikke, at statens stilling til finansiering af boligbyggeriet kan afgøres alene udfra snævre statsfinansielle betragtninger. Dette spørgsmål må drøftes på basis af en almindelig vurdering af hele boligsituationen og udfra overvejelser vedrørende huslejeniveauet og beskæftigelsen. Sådanne overvejelser vil som nævnt i statsministerens tale i går nu blive taget op i et politisk udvalg.

Hvad for det andet statens lånepolitik angår, kan heller ikke denne tilrettelægges alene udfra en betragtning af statens mellemværende med nationalbanken. Statens lånepolitik er en så central faktor i pengepolitikken, at den må afpasses efter den samlede pengepolitiske situation. Det vil være nødvendigt at se på den samlede økonomiske udvikling, og herunder må man særlig tage i betragtning, at likviditeten i samfundet fremover vil være afhængig af udviklingen på betalingsbalancen.

Hensynet til valutastillingen er meget afgørende i den nuværende situation, og det er påkrævet fremover at træffe forholdsregler, som begrænser den fortsatte forringelse af landets valutareserver. Jeg tror imidlertid ikke, at en yderligere stærk pengepolitisk stramning vil være det rigtige middel til at hidføre den nødvendige snering. For det første er en renteforhøjelse ikke meget virksom i en prisstigningsperiode som den, vi hidtil har befundet os i, og dernæst vil jeg navnlig understrege, at en stramning af pengepolitikken, som skal gå så vidt, at den virkelig bidrager til at rette op på betalingsbalancen overfor udlandet, efter alt at dømme vil få meget farlige virkninger på den samlede produktion og beskæftigelse. En politik, der skaber stor arbejdsløshed, kan ikke være løsningen på vore økonomiske vanskeligheder.

Som allerede nævnt har det sidste års udvikling været karakteriseret ved en ikke ubetydelig fremgang i investeringsaktiviteten, og man kan naturligvis ikke afvise, at også investeringsomfanget kan blive større, end hensynet til betalingsbalancen tillader. På den anden side må en fortsættelse af genopbygningen — af moderniseringen og udbygningen af produktionsapparatet — fortsat være ønskelig. Opgaven for den kommende tids økonomiske politik må derfor være at holde investeringsak-

tiviteten indenfor de muligheder, materialetilgangen og tilgangen på arbejdskraft naturligt sætter. Men disse muligheder bør også søges udnyttet. Det er derfor et krav til pengepolitikken, at denne muliggør det for erhvervene at få den kapital og de kreditter, som en fortsat rimelig udbygning af produktionen forudsætter.

De forholdsregler, der må iværksættes af hensyn til valutastillingen, bør derfor fortrinsvis omfatte de forskellige muligheder for at tilvejebringe et overskud på statsbudgettet, medens en yderligere stramning af pengepolitikken må anses for mindre hensigtsmæssig.

Danmarks valutastilling er i øjeblikket stærkt anspændt, og dette er i høj grad en følge af den internationale prisudvikling. Forskellige ting tyder på, at prisstigningsbølgen er ved at standse; men en bedring af vort bytteforhold overfor udlandet vil selv i bedste tilfælde kun komme langsomt. Det må også huskes, at allerede før sommerens prisforhøjelser gav vor betalingsstilling overfor udlandet anledning til alvorlig bekymring.

Forholdsregler til forbedring af vor betalingsbalance af et omfang som foreslået af regeringen før valget må derfor nu i alle tilfælde hurtigt søges gennemført. Dette vil være den første forudsætning for en forbedring af vor valutastilling på længere sigt.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale finanslovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal herefter gøre nogle bemærkninger vedrørende *forslag til lov om udskrivning af en værnescat og et forsvarslån*.

Lovforslaget følger ganske samme linier som det af min forgænger her i tinget fremsatte lovforslag, og jeg skal derfor så vidt muligt undgå at fordybe mig i detaljer.

Værnescatten, der omhandles i forslagets afsnit A., foreslås udskrevet for hvert af skatteårene 1950—51 og 1951—52 og skal pålignes dels personer, dels aktieselskaber, kooperative virksomheder og foreninger m. v.

For personers vedkommende skal skatten pålignes efter en progressiv rateskala, som begynder ved indkomster, der efter samtlige fradrag overstiger 10 000 kr. Antallet af personer, der rammes af skatten, kan anslås til ca. 120 000.

Om den således foreslåede indkomstgrænse såvel som om lovforslagets bestemmelser iøvrigt er jeg rede til at forhandle i det udvalg, der formentlig vil blive nedsat til behandling af nærværende lovforslag. Men jeg finder dog anledning til her at fremhæve nogle af de betragtninger, som har